

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσμίας και οἰουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπῶτων οδόντων εἰς ριζῶν άνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως άνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἐκάστην και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὀδοντοιατρεῖόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουριστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρτῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἔξανθήματα και ῥήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὅμως διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύνα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρῶμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνέλοντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἔξαλειφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκοῦς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἔξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ῥήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἔξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὡραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδιαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἔξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευτὸν μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἔξαλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καρῆ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζιρετζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τσὸνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

- τῆ πρωτενοῦση 1ρ. 50
- Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις • 60
- Ἐν τῇ ξένῃ, φραγ. χρ. 15
- Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦση τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτίσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

•Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητὴς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

•Ὁν πλουσομαὶ τὰς Χάριτας τὰς Μοναίε συγκυταμυγτῆς, ἡδίσταν' σωζοιαν. • Εὐρ. Ἠρ. Μαιν 2τ 673—5

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ

Μετὰ πολλῆς χαρῆς παρουσιάζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νέον ἐκλεκτὸν συνεργάτην, τὸν γνωστὸν ἐν τῷ λογιῷ κόσμῳ Ἀθηνῶν κ. Γ. Καλλισπέρην, διὰ τῆς κάτωθε ἀρίστης πραγματείας συνοδουμένης και ὀπὸ τῆς εἰκῆσ αὐτοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΜΑΡΤΥΣ

Ἡ προῦτα ἐπορῆ ἔχει πῆλλὰς ἐλλείψεις, ἀς κατ' ἀγαθὴν συντυχίαν ἀναγνωρίζει, διότι οὐδέποτε ἴσως ἡ κριτικὴ περὶ τῶν ἀνθρώπων και τῶν πραγμάτων τῆς ἡμέρας ἐπιφάνη ζωροτέρη ἀμα

και πληρεστέρα, ὡς τὴ νῦν Ἰουναντίν ὅμως ἔχουμεν και τινα πλεονεκτήματα, ὧν αἱ παρελλοῦσαι γειεαὶ ἐστερεῦντο ἐν παρομοίῳ μαθρῷ. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτενοῦση ἐξετέλεσε σημαντικὰς πρῆδους, εἰδ' ὅσκειται νῦν αὐτὴ μοναδικὰς γόριν ἰδιωτικῶν συμφερόντων. Ὁ φοβερὸς ἀγῶν τῶν φιλοδοξίων και ἡ ἀγρία πῶν ὀρέξεων διαπάλη δὲν ἀποτελεῦσι πῆεν τὰ μόννα θεάματα, ἄτινα παρέγι, ἢ νεώτερα κοινωνία. Αἱ ἀφιλοκαρδεῖς προσπαθεῖαι ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ εἶσι πολυριθμοὶ, πολυεπιθυμότεροι ἢ ἐν ἄλλαις χρόναις, πλεο ἐκτοῦσι δὲ πρῆσει και διότι τυγχανουσι οὕτοι εὐχρηστικαί, ἀλληλέγγροι, ἀπολήγασαι οὕτως εἰς ἀποτελεσματα λογοῦ ἰπαξίε.

Ἡ ἡλικὴ πρῶδος, πῆλλῶ μῆλλον τῆς φυσικῆς εἰς ἐσκέπς τῶν γενναίων πούτω ἐταιρειῶν. Ἦνε ὡραία ἀπιστολή ἢ ἀποσταλή ἢ συνιστῶμένη εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς πτωχέας. Ἦλλ' εἶνε εἰς ὡραύτερα ἀπιστολή, ἢ προτιθεμένη ἔπως προλαμβάνη τὰ ἡθ. ἀ ἐπακολουθα τῆς δυστυχίας.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἢ πτωχή, ἢ ἐγκαταλειμμένη ἢ, ὅπερ χεῖρον, παραδεδομένη εἰς τὴν ἐκμεταλλευσιν, κατέστη πρὸ πάντων τὸ ἀντικείμενον εἰδικῆς μερίμνης.

Εἰς τὰ περὶ τὰς πόλεις προῶσεια και ἐτι μᾶλλον εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν τῶν μεγαλων πόλεων, τὰ παιδία εἰς κοινωνικὰ τινὰ σιρῶματα εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς παντοίας ἀθλιότητας, εἰς κακώσεις ἀνεκδιγῆτους και καταχρήσεις.

Ὁ πρῶτος τυχῶν διαβάτης δύναται νὰ πιστοποιήσῃ εἰς τῖνα ἐκμετάλλευσιν εἶνε ἐν τῇ ὀδῷ παραδεδομένη ἢ παιδικὴ ἡλικία παρὰ βιομηχανῶν τινῶν, ὅτινες ἐκμισθοῦσι μικρὰ ἀγόρια και μικρὰ κοράσια παρὰ τῶν γονείων των, ὅπως τὰ ἐκμεταλλεῦνται πρὸς ἐπαίτειαν. Πῆλλα ἡθελεν εἶσθαι ἢ εἰμαρμένη τῶν δυστήων τούτων πλασματων, μινομένων οὕτως ἐνωρὶς εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τῆς ὀκνηρίας και τοῦ ἐγκλήματος;

τὰ ἀπόκληρα ταῦτα πλάσσειν ἀσχολούμενα οὕτως ἵνα κερδήσωσι διὰ τῆς ἐπαιτείας τὰ τοῦ βίου ἐπιτήθειαι τῶν ἐκμεταλλευομένων αὐτά, μολὶς εἶνε ἐνδεδομένα καὶ μολὶς τρέφονται, διότι ἂν αἱ κινήσεις των, ἂν αἱ ὠχαρί αὐτῶν ὄψεις, αἱ πελιθναὶ μορφαί, ἂν αἱ παρειαὶ των αἱ κοιλιαὶ δὲν ἐνεδείκνυον τὸ ψῦχος καὶ τὴν πείναν, ὁ ἀπρόσεκτος διαβάτης δὲν θὰ ἐπέσει τὸ βῆμα κκυφθεὶς ὑπὸ αἵματος, ἕκ τοῖς ρίψῃ εὐτελῆ τινὰ κέρματα πρὸς ἐλεημοσύνην.

Δεῖον ἄρα οἱ μικροὶ οὔτοι νὰ φέρωσι τὰ ἴχνη τῆς δεινοπαθήσεως καὶ τῆς δυστυχίας. Ἄν κατὰ πρόνοιον τῆς φύσεως, χάρις εἰς ἰδιοσυγκρασίαν τινὰ ἐξαιρέτων δὲν εἶχον τὰς παρειὰς χλωρομελαίνας, ἂν ἡ υἰγεία αὐτῶν ἢ εὐρωττος κατεφρόνει τὸ ψῦχος, τότε οἱ νεκροὶ ἐπιτίττι καὶ οἱ ψευδότυφοι, καθόλου οἱ ψευδάρρωστοι, οἵτινες τὰ κατασκοπεύουν, θὰ ἐπκνήρχοντο ἄπρακτοι εἰς τὰς ἰδίας κατοικίας τὰς . . . κατοικοῦμέναις ὑπὸ τοῦ ἐπαιτικού ὄχλου.

Τότε τὸ παιδίον τὸ δύσμοιρον θὰ ἐφιλοδωρεῖτο διὰ θαψιλῶν κτυπήμάτων καὶ θὰ καταδικάζετο εἰς νηστείαν καὶ ἀϋπνίαν, ἵνα περιβληθῇ τὴν ὄψιν τὴν οἰκτράν, ἣτις ἐπισπᾶται τὸ βλέμμα καὶ ἐλκῦει τὸν ὄβολον ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ διαβάτου.

Ἐν ταῖς μεγάλαις πρωτεύουσαις δίδουσι πολλὰ καὶ ἡ ἐπαιτεία, εἰ καὶ νομοθετικῶς ἀπηγορευμένη, εἶνε λίαν παραγωγικὴ διὰ τοὺς ἐπαγγελλομένους αὐτήν.

Ὅθεν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀπὸ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ταύτης ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ἰδρύθησαν ἐταιρεῖαι. Δὲν ἀσχολοῦνται δ' αὐταὶ μόνον ὅπως ἀπαλλάσσωσι τὴν ταλαίπωρον ἀθλίαν παιδικὴν ἡλικίαν ἀπὸ τῶν κκυφώσεων, ὧν γίνονται ἀντικείμενα παρὰ τῶν ἐκμεταλλευτῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἀναλαμβάνουσι δλόκληρον τὸ βᾶρος τῶν ἐγκαταλειμμένων, φροντίζουσι νὰ τοῖς δοθῇ ἡ φυσικὴ καὶ ἡθικὴ ἐκείνη ἀνεκτροφή, ἣτις ἡδύνατο ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τῶν συνεπειῶν οὕτω θλιβερῶν ἀπαρχῶν ἐν τῷ βίῳ.

Ἐν τοῖς θερμοκηπίοις τοῦ surmené πολιτισμοῦ, ἅτινα καλοῦνται πρωτεύουσαι, τὰ προώρως ἀναπτυσσόμενα παιδία ἀνατρέφονται ἐν τῇ κακίᾳ λαμβάνουσι τὸν τύπον τῶν διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων ἐνωρὶς ἀφυπνιζομένων, διότι δὲν δι-

δάτκεται εἰς αὐτὰ μόνον ἡ τέχνη τοῦ ἐπαιτεῖν—καὶ ἐπαιτεῖν μάλιστα ἐν ἐπιστήμῃ καὶ χάριτι—ἀλλὰ καὶ ἡ ἠδυσπᾶθεια καὶ ἡ μέθη καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος.

Κατὰ δὲ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ταύτης τῶν παιδίων τῇ συνκινεῖται καὶ τῇ ἐνεργῶ συνενοχῇ τῶν οἰκογενειῶν, αἱ προτιπᾶθαι τῆς ἰδιωτικῆς καὶ τῆς ἀθροιστικῆς ἐλεημοσύνης δὲν ἀπέβησαν πάντοτε τελεσφόροι. διότι παραλύονται ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ἀπὸ δὲ τῆς οἰκογενειακῆς ἐκμεταλλεύσεως δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ τῶν παιδίων ἀραιεῖσις.

Ἐὰν τὸ παιδίον ἀποφέρῃ, ὁ ἀθλιος ἐπικαρπότης οὐδέποτε ἤθελε τὸ παραχωρήσει. Καὶ ἡ φιλοπαις ἐταιρεία θὰ ἦτο ἠναγκασμένη ἵνα ποιῆται θυσία, πρὸς ἀπαλλαγὴν ταλαίπωρων τινῶν θυμάτων ἀπὸ τῶν νομίμων αὐτῶν δημιῶν, ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερωμένων τυράννων.

Αἱ ἐκθέσεις ἐταιρείας τινὸς τοικύτης προστατευτικῆς τῶν παιδίων πιστοποιοῦσι γονέων τινῶν ἀνηκούστους πράξεις ὠμότητος, ἐγκλήματα διαπραχθέντα μετὰ χαίρεκακίας. Τὰ ἀναγκάζουσι τὰ δύτηνα μικρὰ νὰ ἐξαγνίσωσι τὸ ἐγκλημα ὅτι ἐγεννήθησαν καὶ ὅτι ἀποτελοῦσι φορτίον. Οἱ θέλοντες ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν τέκνων των χωρὶς νὰ ἔχωσι δολοφῆσαν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, τὰ θανατόνουσι κατὰ μικρόν. Ἐκ τῶν βασιάνων τῶν ἐφευρεθειῶν ὑπὸ σκληρότητος ἐξηγενετημένης ὑποσημειῶσι τοῦτο ἰδίως: δυστυχῆς παιδίον πάσχον ἐξ ἀναιμίας εἶχε καταδικασθῆ ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ ν' ἀναθαινοκαταβαίνῃ ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας κλυμακα μικρὰν καὶ λίαν ἀνάντη, ἔχον τὰς χεῖρας καταφόρους ὑπὸ δυσανολόγου βάρους.

Ἡ ἐταιρεία τῆς διασώσεως τῶν παιδίων, στρέφει βλέμμά ὅσον τὸ δυνατόν ἀγρυπνον εἰς τὰς συνοικίας καὶ τὰ οἰκήματα, ὅπου σωρεύεται ἡ ἀθλιότης καὶ τὰ ἦθη τὰ ὑποπτα· ἀλλ' ἡ ἐπαγρύπνησις αὕτη παρὰ πάντα τὰ λαμβανόμενα μέτρα συχνότατα ἐκμηδεῖζεται διὰ τῆς πικουρίας τῶν ἐκμεταλλευτῶν.

Αἱ προστατευτικαὶ ἐταιρεῖαι τῶν παιδίων δὲν προτίθενται μόνον ἐξανθρωπιστῶν ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἐλεημοσύνης, τοῦ οἴκου. Ἐν ἐποχῇ, οἷα ἡ ἡμετέρα, καθ' ἣν αἱ κοινωναὶ καὶ αἱ φυλαὶ ἀναμύγνυνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, νὰ μὴ ἀσχολῆται

τις καθόλου, ἢ νὰ καταγίνηται ἀνεπαρκῶς περὶ τὴν ἀθλίαν παιδικὴν ἡλικίαν, εἶνε ἴσον τῷ προδίδειν τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ ἡ κακία καὶ ἡ πτωχεία τοῦ αἵματος πρεῖσρεύουσι ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, τῆς ἱεραρχίας τῆς κοινωνίας καταστάσεως ἤττον παγίου καὶ πλειότερον κινητῆς ἢ ἄλλοτέ ποτε.

Ν' ἀνατρέψῃ τις παιδία παραδεδομένα εἰς τὴν πτωχείαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, νὰ τοῖς παρέχῃ ἐκπαίδευσιν ἠθικὴν καὶ πρακτικὴν, νὰ τὰ καθιστᾷ ἰσχυρὰ φυσικῶς ὡς αὐτὸ τοῦ κέρους καὶ τῆς γυμναστικῆς, εἶνε ἔργον κοινωνικὸν ἅμα καὶ πατριωτικόν.

Γεώργ. Καλλιπέρους.

Ἐν Ἀθήναις.

ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Στὴ Ῥοδάνθη-μου.

Πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα
τάχνοστρωμένα ἴπνω,
μέσ' ἔστου γαλάζιου οὐρανοῦ
τὸ πέλαγο τὸ πλάνο,

ἴπου, φωτεινὸ πλεούμενο,
κάθε ἄστρο κολυμπάει,
μιὰ λάμψη κόσμου μαγικοῦ
αἰώνια μὲ τραδάει.

Κι' ὅταν αὐγὴ ὑπέρθην
τὰ μάγια τῆς ἀπλόνοι,
μοῦ χύνετ' ὄνειρο ἢ ζωὴ
ἔς τὸ ῥόδινο σεντόνι,

ἴπου στρώνεται ἀγκαλιάζοντας
τὴ πλάσι, κι' ὄλο νοιῶθω
μέσ' ἔστὴ καρδιά μου βασιλῆ
ἀχόρταγο—τὸ λόθο.

Ι. Κ. Στεφάνῃ

Μαρομαγδία Μαδαγασκάρης.

Ο ΠΤΕΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἐνὸς ἐφευρέτου).

Ἐπεσεφθην πρό τινῶν ἐτῶν τὸ φρενολογικὸν ἄσυλον τοῦ φίλου μου ἱατροῦ Ξ., ἐνὸς τῶν αἰδικοτέρων ψυχιάτρων. Ὅ,τι δὲ ἰδιαζόντως ἐφειλκυσε τὴν προσοχὴν μου ἐν αὐτῷ, ὑπῆρξεν εὐμορ-

φος κόρη εἴκοσι δύο ἢ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ἥς ἡ φυτιογνωμία οὐδόλω; προέδιδε παραφροσύνην.

Ἦθησα διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἀναγνώσας τὴν ἄφωνόν μου ἐρώτησιν εἰς τὸ βλέμμα μου.

— Ναί, μοι εἶπεν, εἶναι καὶ αὐτὴ μίξ τῶν ἀσθενῶν μου. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔχω ἐδῶ πολὺν καιρὸν. Ἡ πάθησις τῆς εἶναι πολὺ παράδοξος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνίατος. Δὲν δύναται νὰ ἴδῃ πτηνὸν χωρὶς νὰ περιπέσῃ εἰς κατάληψιν, καὶ ὅσῳ τὸ πτηνὸν εἶναι μεγαλείτερον, τόσον ἡ σχυροτέρα ἡ κρίσις. Φρονῶ ὅτι μόνον ἡ θεὰ αἰετοῦ ἡ γυπὸς, θὰ τὴν ἐφόνευσ.

— Περιέργον! ἀνεκράξαι! Ἀλλὰ πῶς τοῦτο;

— Θὰ σᾶς εἶπω, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι συνήθης. Ἡ Μαρινέττα, — οὕτως ὀνομάζεται, — ἦτο μεμνηστευμένη μετὰ χριστοῦ καὶ ἀξίου νέου, ὀλίγη μεγαλειότερος τῆς τὴν ἡλικίαν παιδικῆς αὐτῆς φίλου, τοῦ ὁποῦ ἡ οὐχὶ τελεία δυστυχῶς ἐκπαίδευσις, συνδυαζομένη ἀναξίως μετ' εὐφυίας ἀρκετὰ ἀξιοσημειώτου, κατέληξεν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐκείνην πτώχευσιν, ἣτις καλεῖται μονομανία τῶν ἐφευρέσεων καὶ ἣτις ἀριθμεῖ θύματα οὐκ ὀλίγα.

Μάθε ἐν πρώτοις ὅτι πρῶταν τινὰ ὁ Ἰάκωβος, — ὁ μνηστῆρ τῆς Μαρινέττας, — εὐρέθη νεκρὸς μὲ τὸν κρόταρον τετραπημένον διὰ τῆς σφαίρας πολυκρότου ἐντὸς τοῦ πενιχροῦ του καταλύματος ἐπὶ ἐρειπίων ἀπηνθρακωμένων, διότι, πρὶν ἢ φωνεθῆ, πρέδωκεν εἰς πῦρ τὸ σπουδαστήριόν του, ὅπου ἀπὸ πολλῶν μηνῶν εἶχεν ἐπιδοθῆ, κρυπτόμενος ἀπὸ παντὸς βλέμματος, εἰς ἐρεῦνας περὶ πτήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰδοὺ τί μοι διηγήθη στενὸς φίλος του, ὅστις πλησιάσας τὸ πτώμα καὶ ἐρευνῶν τὰ ἀποτεφρωμένα χειρόγραφα, ἀνεκάλυψε μετὰ αὐτῶν ἐν ἡμίκρυστον, ὅπερ διελεύκαεν ἡμῖν τὰ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ ἱατρός μοι παρέδωκε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἐφευρέτου μετὰ τῆς ἀδείας ὅπως τὸ δημοσιεύσω. Ἰδοὺ δ' ἐξ αὐτοῦ τὸ τελευταῖον μέρος, οὔτινος εὐτυχῶς ἐφείσθη ἡ φλόξ, ἣτις κατέστρεψε τὰς πρώτας σελίδας, περιεχούσας ἄλλως τε ἐπιστημονικὰς λεπτομερείας ἀνευ τινὸς σπουδαιότητος.

«*Ημερολόγιον ἐνδὸς ἐφευρέτου*

α 14 Ἰουνίου, ὥρα 3η μ. μ.

... Ἐπὶ τέλους εὖρον!... Δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ γράψω τὴν λέξιν ταύτην. Ἡ χεὶρ μου τρέμει καὶ ἡ καρδία μου πάλλει ἐκ συγκινήσεως. Δὲν πιστεύω ἀκόμη τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου, καὶ ὁμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ὄνειρον!... Εὐρίσκομαι πρὸ γεγονότος. Τὸ πρακτικόν μου πείραμα ἐπέτυχε μηχανικῶς. Δι' αὐτοῦ εἶναι δυνατὴ ἡ πτήσις τοῦ ἀνθρώπου, ἢ τοῦλάχιστον ἡ θεμελιώδης αὐτῆς θεωρία εὐρήται καθωρτισμένη σαφῶς. Ἐδημιούργησα τὴν πτητικὴν συσκευὴν μου, τὰς ὑπὸ τοσοῦτων ψυχῶν ὀνειροποληθείσας πτέρυγας, αἵτινες ἀποβαίνουσαι ὁ ἀσυναίσθητος ἀλλ' εὐπειθὴς ὑπρέτης τῆς ἀρχικῆς κινητηρίου δυνάμεως, ἥτις εἶναι ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου, συνενούσι τὴν ἐνέργειάν των μετὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταβαλλομένης ποιᾶς τινος ὀρμῆς δίκην σκιρτήματος πρὸς τὰ ὕψη, καὶ ὑποβοηθούμεναι ὑπὸ τούτου καὶ μόνου καθιστῶσι τὸ γήινον ἐν πτερωτῶν ἀναβάτην τῶν ὕψων.

Εἶναι ἑλαφραὶ καὶ στερεαὶ καὶ προσκολλῶνται ἀδιάσειστος εἰς τὰ μέλη μου.

Πᾶσα κίνησις τῶν μυῶν χρησιμεύει πρὸς ἀνύψωσιν καὶ πηδαλιούχησιν τοῦ σώματος εἰς τοὺς ἀέρας. Πρὸς καθόδον ἀρκεὶ ἡ ἀκίνησις ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Αἱ πτέρυγες χρησιμεύουσιν ὡς ἀλεξίπτωτον.

Ἄλλὰ θὰ δυνηθῶ ἄρα γε νὰ κατορθώσω τὴν πρᾶξιν τῆς ἀκινήτου στάσεως ἐν τῷ ἀέρι; θὰ δυνηθῶ ἄρα γε νὰ ἐξαπλοῦμαι ἐπ' αὐτοῦ ἀκίνητος ἐξακολουθῶν νὰ διευθύνω ἐμαυτὸν ἐν αὐτῷ; Περὶ τούτου θὰ με πείσῃ ἡ ἀτομικὴ μου δοκιμὴ. Θὰ ἦτο τόσῳ ὥραϊον!... δὲν τολμῶ νὰ ὀνειροπολήσω τόσῳ πλήρως ἀποτελέσμα!...

Θὰ πετάσω περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔνευ μαρτύρων. Θὰ ἐπιτύχῃ ἄρα γε ἡ ἐφεύρεσίς μου ἢ θὰ γελωτοποιηθῇ; Ἀνάγκη πρῶτον νὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἶτα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς ὄλου: θριαμβευτικῶς τὴν ἐπιτυχίαν μου.

Ἦ, πόσον ἡ ὥρα βραδύνει!...

(Ἐνταῦθα τὸ χειρόγραφον καταβρωθὲν ὑπὸ τῶν φλογῶν ὀλίγα μόνον ῥάκη φράσεων παρῆχε.)

Ἄ Μαρινέττα, σέ ἀγαπῶ! καὶ θὰ σε ἀποκτήσω ἐπὶ τέλους, διότι θὰ καταστῶ πλούσιος!

Ἡ πρώτη μου πτερωτὴ ἐπίσκεψις θὰ ἦναι δι' αὐτήν... δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι θὰ πετάσω πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν...

Ἡ Μαρινέττα μου θὰ ἦναι σύζυγος μεγάλης ἐφευρέτου.

Πόσον θὰ ἦναι εὐτυχής!...

Ἄρα 3η τῆς πρωίας

Ἐτελείωσε! κατῆλθον αἰσίως περὶ τὴν Ἰη λαβῶν πρότερον ὅλας τὰς ἀναγκαίαις προφυλάξεις. Ἐκκμη τὸ πρῶτον σκίρτημα καὶ, ὦ θαῦμα! ἀνυψῶν ἀκωλύτως, ἑλαφρὸς ὡς πτηνόν. Ἐπέτεινα τὴν κίνησίν μου καὶ ἀνῆλθον ἑκατοντάδα μέτρων.

Τις δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀμετρὸν μου ἀγαλλίξιν, τὴν ἄρατον χαρὰν μου, τὴν ἀνεμνήνευτον γοητείαν, ἥτις με κατακλύζει ταύτην τὴν στιγμὴν;

Ἐπλευσα θριαμβευτικῶς ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἐπὶ τινὰς λεπτὰ διετέλεσα ἀκίνητος!... θρίαμβος!... Θὰ ἔμεγα δὲ ἐπὶ πολὺ ἐν ἀπαισία τις σκίψις δέν με διεπέρα ὡς ρομφαία... ἐφοβήθην μή με ἴδῃ τις κίτῳθεν, καὶ, ἐν τῷ σκότει, ἐκλαβῶν με ὡς ὄνειρον δραπετεῦσεν ἐκ θηριοτροφείου με πυροβολήτη, καὶ... κατῆλθον ἐκεῖ ὅθεν ἐπέτασα.

Ὅποια χαρὰ, ὅποια μέθη εὐδαιμονίας!...

Ἐκουράσθην, ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ. Μαρινέττα μου, εἶμαι εὐτυχής, σέ ἀγαπῶ.

16 Ἰουνίου ὥρα 8η τῆς πρωίας

Μητέρα μου!

Θ' ἀποθάνω... Ἄλλ' ἀνάγκη, νὰ ἐξηγηθῶ!... Γνωρίζεις πόσον ἀγαπῶ τὴν Μαρινέτταν. Ἦτο τὸ ὄνειρόν μου, ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρος.

Ἄλλοίμονον!... χθὲς ἐσπέρῃς διελθῶν ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὸ κράτος βαρέος καὶ ληθαργικοῦ ὕπνου, ἐφόρισκ τὰς πτέρυγάς μου, καὶ, πεποιθὼς πλέον εἰς τὴν ἀμβροσίαν πραγματικότητας τῆς ἐπιτυχίας μου, ἐπέτρεξα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ταχύς ὡς βέλος, φαιδρός, τρισμακάριος, πρὸς τὸ γνωστὸν σοὶ δωμάτιον, πρὸς τὸν ποιητικὸν ἐξώστην τῆς Μαρινέττας, ὅπου περιπλέκεται ἐρωτικῶς ἀναρριχωμένη ἀνθοφόρος ροδῆ. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν διήνησα τὴν χιλιόμετρον ἀπόστασιν καὶ κατέβην ἀθροῦτως ἐπὶ τοῦ ἐξώστου φοβήθεις μή πτοήσω τὴν Μαρινέτταν δι' ἀποτόμου ἐμφανίσεως.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΝΩΝ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΗΣ ΦΘΙΣΙΩΣΗΣ

Εἰς τὴν μνήμην τῆς 18ετοῦς Κυριακῆς Σπανδῶνη θανούσης κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1902

Τὴν νοιώθω ὀλοζώντανη μέσ' ἑστῆς καρδιάς τὸ βάθος τῆ γάγγραινα, ποῦ λαίμαργα μὲ βόσκει μ' ἀπονιά. Σκελεθρωμένο φάντασμα τῶρα στῆ γῆ μὲ πάθος σέρνομαι, θῦμ' ἀγνωρίστο τοῦ πόνου τοῦ φονιά.

Στὰ σωθικά μου σὰν ὀχιά παραμονεύει ὁ πόνος, κ' ἂν πρὸς στιγμὴν χαμόγελο ἑστὰ χεῖλιν μου ἀνθῆ,

τὸ φυγαδεύει στόνος μου πικρὸς καρδιοκτόνος, ὅστις πρὸς τάφον χαινόντα μοιραίως μὲ ὠθεῖ.

Σὲ φαντασίας πέλαγα ὁ νοῦς μ' ἂν ταξειδεύει, σέ γελαστὸ παράλιο ν' ἀράξῃ ἂν ποθεῖ,

ἢ πάσχουσα καρδία μου ἀπογοητευμένη τὸ ὄνειρῶδες ἰνδαλμα τοῦ νοῦ μου ἀπωθεῖ.

Ἐκείνον ποῦ βόσκει γάγγραινα καὶ πάσχων σιωπαίνει τὸν λυόνει, πρὶν νὰ λυώσουνε τὰ χιόνια, ἢ πληγή,

κ' εἰς τάφον ὡς εἰς ὄασιν ν' ἀναπαυθῆ προσμένει, ὅταν στολισ' ἡ ἀνοιξὶς μὲ λούλουδα τῆ γῆ.

Ἐν Ἡρακλείτῳ τῇ 7 Νοεμβρίου 1903.

Μ. Δημητράκος.

Τότε ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς Μαρινέττας ἀνταποκρινομένην πρὸς ἄλλην τινὰ ἰσχυροτέρην, ἣν ἐπίσης ἀνεγνώρισα, καίτοι μόλις δις ἢ τρίς τὴν εἶχον ἀκούσει. Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ γείτονός της, ὠραίου νεανίσκου, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ὁποίου οὐδέποτε προσέσχον, διότι οὐδέποτε τὸν ἐθεώρησα ἄξιον ἐνδιαφέροντος.

— Σὲ παρακαλῶ, ἔλεγεν ἡ φωνὴ τῆς Μαρινέττας, λυπήτου, με... μοὶ εἶπες ὅτι θὰ μοὶ ὀμιλήσῃς ὡς φίλος... εἰξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ τὸν μνηστῆρά μου.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, δὲν τον ἀγαπᾷς. Εἶναι παιδικὸς σου σύντροφος νομίζεις ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, ἢ μάλλον θέλεις νὰ πείσῃς οὕτω τὴν καρδίαν σου. Ἀλλὰ τί βλέμμα σου, ἢ μελαγχολία σου, ἢ πρὸς ἐμέ συμπεριφορὰ σου, ἢ ἐμπιστοσύνη σου πρὸς ἐμέ, τὰ πάντα μοὶ λέγουν ὅτι σὺ θέλεις νὰ μοὶ κρύψῃς τὴν πάλιν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς καρδίας σου. Ἐμπρός, Μαρινέττα, ὁμολόγησέ το εἰς ἐμέ, ὅστις σέ λατρεύω: μ' ἀγαπᾷς, δὲν εἶνε ἔτσι, Μαρινέττα μου;

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, διὰ μιᾶς μόνης στροφῆς τῶν πτερυγῶν, εὐρίσκομαι ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παρθύρου.

Ἡ Μαρινέττα στραφεῖσα πρὸς ἐμέ κατὰτρομος, ἀναυδος, ἐκ φοβῆς, μὲ πεπλανημένον βλέμμα παρᾶφρονος, ἔπεσεν ἄπνους καὶ ἀναυδος πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Ὁ ὠραῖος γείτων θορυβηθεὶς ἐξῆλθεν καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου. Ἐγὼ ἐπέτασα πάραυτα καὶ ἦλθον ἐδῶ. Μητέρα, μου ἔκαυσα τὰς πτέρυγάς μου. Ἡ ζωὴ, ἡ δόξα ἔνευ τῆς Μαρινέττας τί μοὶ ὠφελεῖ;... Αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὴν συγχωρήσω. Συγγνώμην! χαιρετῶ μητέρα μου! Θ' ἀποθάνω.

Οὕτως ἔληγε τὸ χειρόγραφον.

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἄσυλον τοῦ ἱατροῦ Ξ. ὀλίγα ἡμέραι διαμονῆς ἐν αὐτῷ ἤρκεσαν πρὸς θεραπείαν τῆς Μαρινέττας, ἥτις προσεχῶς νυμφεύεται τὸν ὠραῖον γείτονα.

Ὁ σύζυγός της ὁμως δὲν πρέπει νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ποτὲ εἰς ὀρνιθολογικὸν μουσεῖον.

(ἐκ μεταφράσεως.)

Παλμύρα.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 28)

Ὁ Γαβρίλης μηχανικῶς ἀνιήλλαξε τὴν θέσιν του. Ὅτε κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν θέσεων ὁ Τσελκὰς εἶδε κατὰ πρόσωπον τὸν Γαβρίλην καὶ παρετήρησεν, ὅτι κλονίζεται ἐπὶ τῶν τρεμόντων ποδῶν του, εἶτι μᾶλλον ἠσπλαχνίσθη τὸν νεανίαν. Ἐκτύπησε θαυπευτικῶς τὸν ὤμῳ του.

— Ἔ, ἔ, μὴν εἶσαι φοβητσιάρης. Κέρδισες γι' αὐτὸ καλὰ. Ἐγὼ, ἀδελφέ, θὰ σε πληρώσω πλούσια. Θέλεις νὰ πάρῃς εἰκοσιπέντε ρούβλιζ; ἔ;

— Μένα . . . τίποτε δὲν μου χρειάζεται . . . Μόνο ἔς τὴν στερεὰ νὰ . . .

Ὁ Τσελκὰς ἐκίνησε τὸν χεῖρά του, ἔπτυσε καὶ ἤρξατο κωπηλατῶν, μακρὰν ὀπίσω ρίπτων τὰς κώπας διὰ τῶν μακρῶν του χειρῶν.

Ἡ θάλασσα ἐξηγέρθη ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐντελῶς παίζουσα μὲ μικρὰ κύματα, γεννῶσα στολιζουσα διὰ κροσσῶν ἀφρῶν, ὡθούτα αὐτὰ το ἐν πρὸς τὸ ἄλλο καὶ θραύουσα εἰς λεπτὴν κόνιν. Ὁ ἀφρός ἐχύνετο, ἀνελύετο, ἐσύριζε καὶ ἀνεστίναζε — καὶ τὸ πᾶν περίεξ ἦτο πλήρες μουσικῶν τόνων καὶ φλοίσφων. Τὸ σκότος ἐπέβη βαθύτερον.

— Ἐλα πὲς μου . . . ὠμίλησεν ὁ Τσελκὰς — θὰ γυρίσῃς ἔς τὸ χωριό, θὰ γείνης γαμπρός, θάρχισῃς νὰ σκάφῃς τὴν γῆν, σιτάρι νὰ σπέρῃς, ἢ γυναικὰ παιδιὰ θὰ γενήσῃ, ἢ τροφὴ δὲν θὰ φθάσῃ. Ἔ ἔς ὅλη σου τὴν ζωὴ ἀπ' τὸ πετσί σου θὰ βγαίνῃς. Ἔ καὶ τί; πολλὴ οὐσία τάχα ἔχει αὐτό;

— Καὶ τί οὐσία! — δειλῶς, τρέμων ἀπεκρίθη ὁ Γαβρίλης.

Κάπου ὁ ἀήρ διέρρηξε τὰ σύννεφα καὶ διὰ τῶν ρωγμῶν εἶχον τὴν θεῖαν τῆς μεγαλοπρεποῦς κάτω θαλάσσης κυανῆ τεμάχια οὐρανοῦ, ποικιλλόμενα ὑπὸ ἐνός ἢ δύο μισρῶν ἀστρῶν. Κατοπτριζόμενα εἰς τὴν παίζουσαν θάλασσαν τὰ ἀστρα ταῦτα, ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἐπὶ τῶν κυμάτων, νῦν μὲν ἐξαφανιζόμενα νῦν δὲ πάλιν λάμποντα.

— Περὶ δεξιὰ κράτα! — εἶπεν ὁ Τσελκὰς. Ἐρήσῃς πὰς θὰ φθάσομε. Ναί! . . . Τελειώ-

σαμε. Δουλίτσα σπουδαία! Νὰ βλέπεις πῶς; . . . Γιὰ μιὰ νυχτιὰ — καὶ πᾶνω ἀπὸ μισὴ χιλιάδα ἔκλεψκ. Ἔ; πῶς τὸ βρίσκεις;

— Μισὴ χιλιάδα! — δυσπιστῶν παρετήρησεν ὁ Γαβρίλης. Ἄλλ' ὁμίσω; ἐφοβήθη καὶ ταχέως ἠρώτησεν, ὡθῶν διὰ τοῦ ποδός τὰ ἐν τῇ λέμβῳ δέμκτα;

— Κι' αὐτὸ γιὰ τί εἶναι; γιὰ ρούχα;

— Αὐτὸ — εἶναι μετάξι. Ἀκριθὸ πρᾶγμα. Ὅλο αὐτὸ νὰ το πουλήσῃς ἔς τὴν τιμὴ του, πᾶνω καὶ ἀπὸ χιλιάδα πιάνει. Μὰ γὼ δὲν ζητῶ ἀκριθὰ . . . ἐπιθεξούνη, ἔ; . . .

— Ν-ναί-αί; . . . — ἠρώτησεν ὁ Γαβρίλης.

— Μακάρι καὶ ἐγὼ νὰ μποροῦσα! — ἀνεστίναξεν, ἐνθυμηθεὶς τὸ χωριὸν του, τὴν πτωχὴν του οἰκοσκήν, τὰς ἀνάγκας του, τὴν μητέρα του, καὶ πᾶν ὅ,τι ἦτο μακρὰν αὐτοῦ, ἀγαπητόν, συγγενές. χάριν τοῦ ὁποῖου ἀνεχώρησε διὰ νὰ ἐργασθῇ, χάριν τοῦ ὁποῖου τότεν ἐταρχήθη κατὰ τὴν νύκτα ταύτην. Κατέκλυσεν αὐτόν, τὸ κύμα ὄλων τῶν ἀναμνήσεων τοῦ μικροῦ του χωρίου, κατερχομένου τὰς ὑπώρειας τοῦ ἀποκρήνοντος ὄρους; κάτω εἰς τὸν ρύακα, κεκρυμμένου εἰς δάσος σπυδαῶν, ἰ-τεῶν, κισσαμπέλων, ἀγριοκερασιῶν . . . Αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ ἐνεβύσησαν εἰς αὐτόν τι τὸ θερμὸν καὶ παρεθάρρυναν ὀλίγον — Ἄχ, θᾶταν ἐκτακτο πρᾶγμα! . . . καὶ ἀνεστίναξεν ἐν θλίψει.

— Ν-ναί! . . . σκέπτομαι πῶς οὐ ἀμέσως μὲ τὸ σιδηρόδρομο καὶ ἔς τὸ σπίτι . . . θὰ σ' ἀγαποῦσαν καὶ πέρα τὰ κορίτσια, ἀ-ἄχ καὶ πῶς! . . . Διάλεξε καὶ πᾶρε τὴν καλλίτερη! Σπίτι θᾶκτιζες . . . νὰ πρῦμε τὴν ἀλήθεια, ὅσο γιὰ σπίτι δὲν θᾶφταναν τὰ χρήματα . . .

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια . . . γιὰ σπίτι δὲν φτάνουν. Σὲ μᾶς εἶναι ἀκριτὰ τὰ ξύλα.

— Ἔτση; τὸ παλῶ θὰ διώρθωνες. Ἄλογο; ἔχεις;

— Ἄλογο; ἔχω, μὰ νὰ πάρ' ὁ διάβολος, γέρικο πολὺ . . .

— Δηλ. ἄλογο! κα λὸ ἄλογο! ἀγελάδα . . . πρόβατα . . . λογιῶ-λογισῶ πουλιά . . . θὰ! . . .

— Μὴ τὰ λῆς! . . . ἔχ καὶ νᾶταν! Ὁχ Θεέ μου, θὰ ζοῦσα δά!

— Ν-ναί, ἀδελφέ. Ζωὴ τέτοια θᾶταν κα-λὴ . . . Καὶ γὼ καταλαβαίνω ἀπ' αὐτὴ τὴν

δουλειᾶ. Εἶχα καὶ γὼ καμμία φορὰ τὴν φωλιὰ μου. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους τοὺς πλουσίους τοῦ χωριοῦ . . .

Ὁ Τσελκὰς ἐκωπλάτει βραδέως. Ἡ λέμβος ἐτινάσσετο ἐπὶ τῶν κυμάτων, τρελλῶς παφλαζόντων εἰς τὰς πλευρὰς τῆς καὶ μόνις προῦχωρε: εἰς τὸν σκοτεινὸν ἐκίνον πλατυσμένον καὶ ὁ σάλος, ὃν εἶχεν ἡ θάλασσα, ἠϋζανε μικρὸν κατα μικρὸν.

Δυο ἄνθρωποι ἐσκιπτοντο, ἐκινιζόντο ἐπὶ τῶν ὕδατων καὶ ἐν περισυλλογῇ περιέβλεπον, ὁ Τσελκὰς ἤρξατο ὀδηγῶν τὸν Γαβρίλην εἰς τὴν σκεπὴν τοῦ χωριοῦ του, ἐπιθυμῶν ὀλίγον νὰ ἀναχρῶνῃ αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς ὠμίλει, σκεπτικῶς ὑπομειδῶν. ἄλλ' ἐπειτα ὑπεβαλλῶν διάφορα ἐρωτήματα εἰς τὸν συνομιλητὴν τοῦ καὶ ὑπομινθήσκων αὐτὸν τὰς ἡδονὰς τῆς χωρικῆς ζωῆς, ἥτις ἀπο πολλοῦ ἀπώλεσε δι' αὐτὰν τὰ θελητήρια τῆς καὶ ἐξέπεσε τῆς μνήμης του, ἐπὶ τῆς δ' εἰς αὐτὴν τῶρα μόνον — ἐθέληθη βαθυμῶν ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀντὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν νέον περὶ τοῦ χωριοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐργασιῶν, τελεθῶτος ὁ ἴδιος ἤρξατο, διηγουμένος.

— Ἦ σπουδαιότερο ἔς τὴν χωρικὴν ζωὴν — εἶναι, ἀδελφέ, νὰ ἦσαι νοικοκύρης ἔς τὸν ἑαυτὸ σου.

— Ἔχεις τὸ σπίτι σου δεκα καπικια ἢ τιμὴ του, — μα δικό σου. Ἔχεις τὴν γῆ σου — μιὰ φρύχτζ, μὰ δική σου! Ἔχεις τὴν κότσοου, ταύγῳ σου, τὸ μῆλο σου. Ὅλα κπο τὴ γῆ σου! . . .

Καὶ ἐπειτα ἡ τάξις . . . Ἦ πρῶτὴ σκεπθῆκει — δουλειὰ . . . Ἦν ἀνυξί μιχ, τὸ καλοκαίρι ἄλλη, τὸ φθινόπωρο ἄλλη, τὴν χειμῶνα πάλι ἄλλη. Ὅπου καὶ νὰ πᾶς ἔς τὸ σπίτι σου θὰ γυρίσῃς. Ζίστη! . . . Ἦ σπυρία! . . . Εἶσαι ἀρχοντας ἢ ὄχι; — ἐν ἐξᾶψει ἐπαυτοῦ ὁ Τσελκὰς το μακρὸν κεφαλιον τῶν προτεριματω, καὶ τῶν προνομιῶν τῆς χωρικῆς ζωῆς καὶ ἐλημοσύνης τὰς ἐν αὐτῇ ἐπιβαλλόμενας ὑποχρεώσεις.

Ὁ Γαβρίλης ἐπέβλεπεν εἰς αὐτὸν μετα περιεργίας, ἐπίσης ἐνθουσιῶν. Κατα τὴν συνδιαλέξιν ταύτην ἐληθάνθησε σχεδὸν ἀπέναντι τίνος εὐρίσκετο καὶ ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ ὅμοιον πρὸς τὸν ἑαυτοῦ του χωριοῦν, προσκεκολλημένο αἰωνίως εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ἔρρευσεν ἡ ἰδίως πολλῶν πρὸ αὐτοῦ γενεῶν, συνδεδεμένον πρὸς αὐτὴν δι' ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐβελουσιῶς ἀποτρισθέντα ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ τῶν φροντίδων περὶ αὐτῆς καὶ ἐκτίσαντα διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦτον τὴν ἀναγκαίαν ποινήν.

— Αὐτὸ εἶναι, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, ἀλήθεια! Νὰ, κύτταξ' τὸν ἑαυτὸ σου, τί εἶται τῶρα τοῦ λόγου σου τέτοιος χωρὶς γῆ; Ἄλλὰ! . . . Ἦ γῆ, ἀδελφέ, εἶναι, σὰν μάννα, δὲν θὰ τὴν ξεχάσῃς γιὰ πολὺ καιρό.

Ἦ ακολουθεῖ

Κλ. Βασσαρόδακις

SONNET

Γεννᾶ τὴν λύπη ἢ χαρὰ . . . Τὸ βάρβαρο σκεπάζει ἢ πρσιναδα καὶ χλωρὸ στολίζει ἀρθόδι . . . ἢ λίμνη ἔχει κρύσταλλο, καθρέπτη ποῦ κεντάζει ὁ οὐρανὸς τὴν ὄψιτος, καὶ οἱ γαλινοὶ τοῦ θόλοι κρατοῦτε τὸ στερέωμα . . . μανδύι κεντημένο, ἢ νύκτα ποῦ στολίζεται σὰν τῶφ λιγερῇ . . . καὶ τὸ ρυάκι ποῦ κυλᾷ, γλυκὸ, διαμνητωμένο, τῆς Ἄνοιξις τὸ στέφανο ποῦ ἡ ἄλωρις γορεῖ . . . Τῆς νεότητος τὸ χαμόγελο, τὰ νέφη τ' ἀργεῖα, τὰ λουλουδα, ἢ τίστη μας τὰ καλλιὰ καὶ χαρὰ ἔχουτε θλια τοὺς πληγῆ, θπως τὰ ρόδι ἀγκυθι . . . Καὶ μόνη ἢ ἐλπίδα τῆ καὶ ὡς τὸ μνημα φθίνει ὡσὰν καράβι, ποῦ πωτὸ ἀραζει ἔς τὸ λιμῆνι . . . καὶ ἐκεὶ μᾶς ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει μὲ τὰ πάθη.

Βιργιλία II. Βδαγγελίδου.

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀρ.θ.)

Ἡ Ἀγκλίκα εἶχε λάθει ἐκ τῆς φύσεως κατι τὸ θεῖον. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶχε τὰς αὐτὰς ἀθῶας χάριτας, οἷος καὶ τὸ σωμα τῆς, ἢ γλυκίτης τῶν αἰσθημάτων τῆς; ἢ τὸ ἀπεριοριστος, οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς εἰμὴ γλυκύτης καὶ ὀλίγου; ῥεμδισμῆς. Ἦ θύνα ὁ τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἢ καρδιά τῆς, ἢ σκέψις τῆς καὶ ἢ φωνὴ τῆς ἐστὲν νᾶζον ἐκ συμφώνου.

Κατεῖχεν ἐκ τῆς γυναικῆς τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκ τοῦ ἀγγέλου τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν μελωδίαν.

Εἶχε φθάσει ἢ στιγμὴ, καθ' ἣν ἐμελλον νὰ ἐξιλιώσω ὄλας τὰς ἀσυνεπείας μου. Ἦν τῷ παραληρηματικῷ μου ἐθῆσκα μέχρι τοῦ σημείου του νὰ ἐπιθυμῶ νὰ δοκιμασῶ δυστυχίαν τινὰ, διὰ νὰ ἔχω τυλάχιστον ἀντιεῖμενόν τι βασιάνων.

Τρομερή εὐχή, ἦν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ὀργῇ του εἰσή-
κυτεν ὑπερβαλλόντως.

Τί μέλλω νά σας ἀποκαλύψω, ὦ φίλοι μου!
Εἶθε μάλιστα . . . Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τίποτε δὲν
θὰ ἠδύνατο νά μοι ἀποσπάσῃ τοῦτο τὸ μυστι-
κόν . . . Τώρα τὸ πᾶν ἐτελείωσεν

Ἐν πάτῃ περιπτώσει, ὦ γέροντες, ἡ ἱστορία
αὕτη εἶ: ταρῆ διὰ πικρῶς ἐν τῇ σιγῇ. Ἐνθυ-
μεῖσθε ὅτι ἠκούσατε αὐτὴν ὑπὸ τὸ δένδρον τῆς ἐ-
ρήμου. Ἐτελείωσεν ὁ χειμῶν, ὅτε παρετήρησα
ὅτι ἡ Ἀμαλία ἀπέβαλε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὑ-
γίειαν, ἦν ἤρχιζε νά μοι ἀποδίδη.

Ἐπασχεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκοιλοῦντο, τὸ
βῆμά της ἦτο ἀσταθές καὶ ἡ φωνή της τετραγα-
μένη. Ἡμέραν τινὰ τὴν κατέλαβον δακρύουσαν
εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ὁ κόσμος, ἡ μοναξίκα, ἡ ἀπουσία μου, ἡ πη-
ρουσία μου, ἡ νύξ, ἡ ἡμέρα, τὸ πᾶν τὴν ἐθορύθει.

Ἀκούσιοι στεναγμοὶ ἀνέβαινον ἐπὶ τῶν χειλέων
της· ἄλλοτε ἄνευ κόπου ἀνείχετο εἰς μεγάλην ἐκ-
δρομὴν καὶ ἄλλοτε μόλις ἐσύρετο.

Ἐλάμβανε καὶ ἐγκατέλειπε τὸ ἔργον της, ἤνοι-
γεν ἐν βιβλίον χωρὶς νά δύναται νά ἀναγνώσῃ,
ἤρχιζε φράσιν τινὰ, ἦν δὲν ἐτελείωσεν, ἀνελύτο
αἰφνιδίως εἰς δάκρυα καὶ ἀπεσύρετο ἵνα προ-
σευχθῆ.

Ματαίως ἐζήτησαν ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικόν
της. Ὅταν τὴν ἠρώτων θλίβων αὐτὴν ἐντὸς τῆς
ἀγκάλης μου, μοὶ ἀπεκρίνετο μετὰ μειδιάματος,
ὅτι ἦτο ὅπως καὶ ἐγώ, καὶ ὅτι δὲν ἤξευρε τί εἶχε.
Τρεῖς μῆνες διῆλθον τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ κατά-
στασις της ἐγένετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν χειρο-
τέρα. Μία μυστηριώδης ἀλληλογραφία μοὶ ἐφαί-
νετο ὅτι ἦτο ἡ αἰτία τῶν δακρύων της, διότι ἐ-
φάνετο ἡσυχωτέρα ἢ μᾶλλον συγκεκινημένη, ἀ-
ναλόγως τῶν ἐπιστολῶν, εἰς ἐλάμβανεν. Ἐπὶ τέ-
λους πρῶτον τινὰ, ἐπειδὴ ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν
ἐπρογεμμάτιζομεν ἑμοῦ εἶχε παρέλθῃ, ἀναβάνω
εἰς τὸ δικαμέρισμά της· κτυπῶ δὲν μοὶ ἀποκρίνε-
ται καθ' ὅλον· διανοίγω τὴν θύραν· οὐδεὶς ὑπῆρ-
χεν ἐν τῷ δωματίῳ. Παρατηρῶ ἐπὶ τῆς θερμά-
στρας φάκελλον μετὰ τὴν διεύθυνσίν μου, τρέμων τὸν
ἀνοίγω καὶ ἀναγινώσκω ταύτην τὴν ἐπιστολὴν
ἦν διατηρῶ, ἵνα μοὶ ἀφαιρῆ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ
τὴν ἐλαχίστην χαράν.

Πρὸς τὸν Ρενέ.

«Μάρτυς μου ὁ οὐρανός, ἀδελφέ μου, ὅτι θὰ
»προσέφερον χιλιάκις τὴν ζωὴν μου, ἵνα σὲ προφυ-
λάξω καὶ ἀπὸ τῆς στιγμιαίας λύπης· ἀλλ' οὔσα
»δυστυχῆς οὐδὲν δύναμαι διὰ τὴν εὐτυχιάν σου.

«Θὰ μὲ συγχωρήσῃς λοιπὸν διότι ἐξηφανίσθην
»ἀπὸ πλησίον σου ὡς ἔνοχος· οὐδέποτε θὰ ἠδυνά-
»μην νά ἀντιστῶ εἰς τὰς παρακλήσεις σου, καὶ
»δὲν τούτοις ἔπρεπε νά φύγω . . .

«Ἰλάσθητί μοι, ὁ Θεός.

«Γνωρίζεις, Ρενέ, ὅτι ἔσχον ἀείποτε κλίτιν διὰ
»τὴν μοναστικὴν ζωὴν. Εἶνε καιρὸς πλέον νά ἐ-
»πωφελιθῶ τῶν συμβουλῶν τοῦ οὐρανοῦ. Διὰ τί
»ἐβράδυνα ἐπὶ τοσοῦτον; Ὁ Θεός διὰ τοῦτο μὲ
»τιμωρεῖ. Ἐμείνα ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς χάριν σου . . .

«Συγγνώμην! εἰμαι τεθορυβημένη ἐκ τῆς λύπης,
»ἦν ἔχω ἐγκαταλείπουσά σε. Τώρα κυρίως αἰσθά-
»νομαι, ὦ ἀδελφέ μου, τὴν ἀνάγκην τῶν ἀσύλων
»τούτων, κατὰ τῶν ὁποίων σὲ εἶδον πολλάκις νά
»ἐξεγείρησαι. Ὑπάρχουσι δυστυχῆαι, αἵτινες μᾶς
»χωρίζουσι διὰ παντός τῶν ἀνθρώπων. Τί θ' ἀ-
»πέβαινον τότε οἱ ἄμοιροι καὶ οἱ δυστυχεῖς! . . .

«Πέποιθα, ὦ ἀδελφέ μου, ὅτι καὶ σὺ ἤθελες εὖρῃ
»τὴν ἡσυχίαν ἐν τοῖς ἀνχωρητηρίοις τούτοις. Ἡ
»γῆ οὐδὲν προσφέρει ἄξιον σοῦ.

(*Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

Ἐν Ἰωαννίνοις

Ἰω. Ἀλ. Χαρισιάδης

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀποσπώμενα ἀπὸ τοὺς
κλάδους καὶ στροβιλιζόμενα εἰς τὸ πνέοντα ψυ-
χρὸν ἄνεμον, κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ ἰδάφους τὰ φθι-
νοπωρινὰ τοῦ κήπου φύλλα ὠχρά, μαραμμένα,
μὲ ἑλαφρὸν ψίθυρον, ἄδοντα τὸ κύκνειον ἄσμα.

Μηνῶν μόνον ζωὴν ἠρίθμησαν τὰ πτωχά. Ἐγεν-
νήθησαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος. ἤμα-
σαν καθ' ὅλον τὸ θέρος καὶ ἀποθνήσκουσιν ἅμα
τῇ ἐμφάνει τοῦ φθινοπώρου. Διέρρουσεν ἡ ζωὴ
των οὕτω ταχεῖα καὶ παροδική, ἐν ᾧ ἔθαλλον κρε-
μάμενα εἰς τοὺς κλάδους ὡς ἐν μητρικῇ ἀγκάλῃ,
τρεφόμενα διὰ τῆς δρόσου, ἀναπνέοντα τῶν Ζεφύ-
ρων τὸ ἄρωμα.

Ἡ πρόσκαιρος ὅμως ζωὴ των ἐσβέσθη καὶ αὕτη
ταχύτερον τῆς ἀνθρωπίνης! . . . Δι' ἐν μόνον
θέρος ἐγεννήθησαν χωρὶς νά δυνηθῶσι νά ἐπανί-
δωσι καὶ τὸ προσεχές ἔαρ.

* *

Χθὲς τὴν νύκτα, —εἶχε παρέλθῃ τὸ μεσονύ-
κτιον, —ὁ οὐρανὸς ἀπειλητικῶς καὶ ἀπαισίως συ-
νοφροῦμενος προτεκάλει τοὺς ἀνέμους καὶ πάντα τὰ
στιχτεῖα, ἵνα ἐν συναυλίᾳ σαλπίσωσι τὴν πάροδον
τοῦ θέρους μετὰ τὴν ἐμφάνειν τοῦ φθινοπώρου καὶ
ἐπιτεθῶσι εἰς τὰ ὄργιλα κατὰ τῶν πτωχῶν φύλων

Τοῦτο ἐφάνετο ἔργον πολυήμερου μελέτης τῆς
εἰμαρμένης! . . . ἡ φύσις μελαγχολικῆ πρὸ ἡ-
μερῶν προητοιμάζετο τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ ἐξηφάνιζεν
ἐκ τῶν φυτῶν τὰ φύλλα. —Καὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν
ἐκείνην τοῦ οὐρανοῦ ἐσπεύσαν οἱ ἄνεμοι, οἱ ἄτμοι,
αἱ θύελλαι, οἱ κερυνοὶ, τῆς νυκτός τὰ σκόπη,
μεθ' ὅλης τῆς ὀμῆς τοῦ μίσους των καὶ ἐγένοντο
συνεργάται τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐπιθέσεως, τὸ δὲ
θέλημα ἦτο ἀπαισίον κατὰ τὴν φοβερὰν τοῦ σαλ-
πίσματος στιγμῆν! . . .

Ἐπνεε σφοδρὸς ἄνεμος! ἄστραπαὶ συνοδουόμε-
ναι μετὰ τρυγικὸν κρότον σιπέρων τὸ στερέωμα
ρίπτόμεναι εἰς τὸ ζοφερὸν σκότος ὡς δαίμονες
προάγγελοι τοῦ πεπρωμένου. Ραγδαριστὰ δὲ
βροχὴ πίπτουσα προὔξενει κακεντρεχῆ ἤχον,
ὅστις ἐπλανᾶτο κάτωθεν τῶν φυλλωμάτων. Ἐ-
κλονίζοντο οἱ κορμοὶ, ἀπεφυλλίζοντο τὰ φυλλώ-
ματα. Τὰ πτωχὰ καὶ ἀσθενῆ φύλλα ὑπέκυπτον
εἰς τὰ φοβερά τῶν στοιχείων κτυπήματα καὶ ἐ-
πιπτον ἀθρόα. Τὰ λεπτὰ κλωνία ἀπέπληξα ἐπά-
λαιον πρὸς τὸν ἄνεμον, προτέκρουον πρὸς τοὺς
παχυλοὺς θρόμβους τῆς ῥαγδαίας βροχῆς καὶ ἐ-
βυθίζοντο εἰς τὸν ζόφον, ὃν ἐπλαττεν ἡ ἀ-
γρία νύξ. Εἰς κύματα πλέον ὠκεανοῦ μαι-
ομένου διεγχεροτο ἡ ἀπαισία ἐκείνη πάλῃ, πρὸς
τὴν ὁποίαν ὡς νευαγοὶ ἠγωνίζοντο τὰ φθινοπωρινὰ
φύλλα . . .

Εἰς ἐκάστην τῶν ἀστραπῶν ἀναλαμπῶν καὶ
ὅτε ἐκτυλωτικῶς καὶ ἀκαριαίως ἐφωτίζετο
τὸ πιδίον ἐκείνον τοῦ σπαρχμοῦ, τὰ γηραιὰ
καὶ ἐγκαταλελειμμένα δένδρα ἀνυψούμενα ἐν πεν-
θίμῳ καὶ ἐπιβαλλούτῃ παραστάσει, ὁμοιάζον

πρὸς νυκτίους σκιὰς ὀδυρομένας, πρὸς ζωὴν τρέ-
μουσαν ὑπὸ τὸν δῆμιον! . . .

Τὸ σκότος, ὁ τραχὺς τοῦ ἀνέμου συριγμός,
ὁ μονότονος καὶ βρῦς τῆς βροχῆς ἤχος, αἱ ἐ-
πανειλημμένα ἐκείναι ἀστραπαὶ εἰς μίαν ἐρημικὴν
γωνίαν, εἰς ἓνα κατάφυτον κήπον, περιέβαλον τὴν
ἐκτασιν ἐκείνην μετὰ ἀσυνήθη ἀγριότητα ἐμ-
ποιοῦσαν τὸν τρόμον καὶ τὸν οἶκτον συνάμα.

Οἱ μᾶλλον ἀδύνατοι κλώνες δὲν ἀντείχον εἰς τὰς
ἀγρίας ἐπιθέσεις, ἀλλ' ἤρχισαν ν' ἀποφυλλί-
ζονται καὶ νά ἀρίνωσιν εἰς τὸν ἄνεμον τὰ ἀ-
τυχῆ των φύλλα. Τὸ δὲ παράπονον τοῦ ἀποκο-
πτομένου φύλλου ἠκούετο συγκεχυμένως διὰ
πενθίμου ἤχου ἐπὶ τοῦ κορμοῦ περιστριβόμενον καὶ
συρόμενον ἐπὶ τοῦ ἰδάφους.

* *

Πρῶτα μαγικῆ ἀέτιλε τὴν ἐπαύριον. Εἶχον τι-
γῆται πλέον τὰ στιχτεῖα, χρωρῆ δὲ καὶ γαλν-
νῶσα ἀνέλκμψεν ἡ φθινοπωρινὴ αὐγὴ καὶ αἶθριος
πλέον ὁ οὐρανὸς ἠτένιζε τὴν συντελεσθεῖσιν κατὰ
τὴν παρελθούσαν νύκτα καταστροφὴν! . . .

Ἐλαφρὸς εἰσέτι ἄνεμος ἐκύλει ἐντὸς τοῦ βορβο-
ρου τὰ θύματα τῆς νυκτός, τὸ ἔδαφος ἦτο
κατάστρωτον ἀπὸ φύλλα, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου
ἔζων, τὰ ὅποια ἤκουσαν, καὶ ἦνθησαν ἄλλοτε
ἐπὶ τῶν ξηρῶν ἤδη κορμῶν. Καθ' ὅλην τὴν
νύκτα θάνατος στυγερός τὰ συνέτριψε, ἡ κοπτερὰ
δρεπάνη τοῦ ἀπεγμῶσε τοὺς κορμούς καὶ τὰ τυ-
χόν ἐναπομείναντα ἀδιελείπτως ἐπιπτον ἐν πεν-
θίμῳ πλέον σιγῇ. Καὶ ἡ εἰκὼν ἦτο συγκεκινητικῆ.

Παροδικὴ ἡ φροῦδος εὐτυχία! ἀπατηλὴ ἡ ψευ-
δὴς καλλονή! . . . ἦτο πρόσκαιρος λοιπὸν ὁ ἐπὶ τῆς
γῆς θείαμβός των! ἦτο ψευδὴς ἡ θέλγους καὶ
σφριγῶσα ἀμῆ των;

Εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμῆν, εἰς τὴν πρῶ-
την ψυχρὰν τοῦ ἀνέμου ῥιπῆν σθένεται ὁ βίος;

Χθὲς ἐτιέζων θέλγοντα! ὀλίγους μῆνας πρότερον
ἀπετέλουσαν ἐν μεγαλείῳ τῆς φύσεως, μίαν ἁρμο-
νικὴν ἐμφυχοῦσαν τὴν ὑπαρξιν ἀνά τὰ περικαλλῆ
ἐκείνα τῶν δασῶν φυλλώματα, τὴν ἀχαρῆ τῶν ὀ-
ρίων καὶ τῶν πεδιάδων χλόην, τὰ τερπνὰ τῶν κή-
πων, τῶν ἐσχατιῶν, τῶν ἐκτῶν, τῶν λειμώνων
τοπεῖα, μεταδίδοντα διὰ τῆς σκιᾶς, τῆς δρό-
σου των, τῶν χρωμάτων, ἀμετρον τέρψιν εἰς τὸν
πλάνητα διαβάτην ἀπαιεσομένα πάντοτε, διαρκῶς

επί των κλώνων παίζοντα, χαιρετίζοντα διά των έλαφρών κινήσεων την δροσοδόλον πρωΐαν και δεχόμενα τὰ φιλήματα τῆς αὔρας, τὰς θωπείας του Ζεφύρου, θρυλοῦντα διηλεκτῶς ἐν ἄσμα εὐφροσύνης και ἀγάπης ἔρωτος ! . . .

Και ὅμως πόσον ταχέως ἐμαράνθησαν ! πόσον σκληρῶς κατέρρευεν ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀκμή των ! Κατέρρευσε ἐντὸς τοῦ βορβοῦρου και τῆς Ἰλίου, ὅπου τὸ κάλλος και ἡ ζωὴ των ἐκηθενίζονται.

Και ἐν τῇ φθινοπωρινῇ ἡμέρᾳ ὁ διαβάτης πρὸ των σωρῶν των φύλλων ἰστάμενος σύνομα παρὰ τῆς τὸν σκληρὸν ἀποφυλλισμόν των και ἐν ἐρώτημα διαφύγει τοῦ στήθους του: Διατί τὰ σμαράγδινα φύλλα και ἡ εὐδαιμονία του βίου μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πρώτου ἔαρος ἀποθνήσκουσι;

Ἐν Ἀθήναις.

Θεόδ. Κυπριαῖος

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῷ προτέρῳ τεύχε ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς ἀξιολόγου ἡμῶν συνεργάτου: κ. Μαρτίου Πίπιζα και ἀνωθεν τοῦ λαμπροῦ αὐτῆς ποιήματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκεῖνος» ὅτι ἀδελφία τοῦ τυπογράφου παρελήθη ἡ ἐξῆς σημείωσις:

«Λίαν ἀσμένως καταχωρίζωμεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τῆς λίαν γνωστῆς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ ἐμπνευσμένης ποιητρίας και προσφιλοῦς συνεργάτου κ. Μαρτίου Πίπιζα.»

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Δίαιτα τῶν μικρῶν κατὰ τὴν βορφοκὴν και παιδικὴν ἡλικίαν.

(Συνέχεια και τέλος)

β) Τροφὴ θρεπτικὴ, εὐπεπτος και ἐν γένει περιέχουσα πάντα τὰ πρὸς συντήρησιν και ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος ἀναγκαῖοντα στοιχεῖα.

Τροφαὶ τοιαῦται εἶναι τὸ γάλα, τὸ ὕδωρ, τὰ εὐπεπτότερα τῶν λαχανικῶν, αἱ ὀπώραι και μικρὰ μόνον ποσότης κρέατος, οὐδέποτε ἄκρατος κρεωφαγία, ἥτις κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς ἐπιστήμης ἐξυγόμενα ἀπεδείχθη μέγιστος καταστροφικὸς τῆς υγείας, φορτὸς διαφόρων μικροβίων και παρὰ τῶν πλείστων νόσων. Αἱ καυστικαὶ οὐσίαι ἥτοι τὸ ἄμυλον, τὸ λίπος και ἰδίᾳ ἡ σάκχαρις εἰσὶν ἐπίσης λίαν ὠφελίμη κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν. Διὰ τοῦτο ἰκανὴ δόσις των οὐσιῶν

τούτων και μάλιστα ζακχάριω; πρέπει ν' ἀναμιγνύηται εἰς τὴν τροφὴν των παιδίων. Ὅλα τὰ εἶδη των ζακχαρωτῶν και ζακχαροπῆκτων, ἡ σοκολάτα και αὐτὴ ἡ ἀπλή ζάκχαρις εἶναι τροφὴ ὠφελιμωτάτη διὰ τὰ παιδία· ἐννοεῖται ὅμως εἰς κατὰύτης δὲν πρέπει νὰ γίνηται ὑπερβολικὴ χρῆσις.

γ) Σωματικὴ ἀσκήσις. Αὕτη εἶναι και εἰς τα παιδία ἀναγκαῖα, ὡς ἰσχυροποιουσα τοὺς μῦς και ἐπιφαιλῶς ἐπιδρῶσα εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ σώματος λειτουργικῶν μαλακτῶν δὲ τῆς κληρονομικῆς και τῆς κυκλοφορίας.

Ὁ περίπατος, ἡ γυμναστικὴ ἀνόργανος ἢ ἐνόργανος και αἱ ἀκροβωτικαὶ παιδικαὶ εἰσὶν ἀσκήσεις ὠφελιμωτάται διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν εἰς εὐνοίαν και μεθοδικῶς ἰσχυροποιεῖται τὸ σῶμα, δυνατὸν και τα κληρονομικῶς τυχόν ἐνυπαρχόντων νόσων αἰτία να καταπολεμηθῶσιν ἐπιτυχῶς; και πῶλλα ἐκ φυσικῶν ἀσθενῶν και καχεκτικῶν παιδία εἰς ὑγιὰ και εὐφροσύνη να μεταβληθῶσιν. Ἐσοῦτον δὲ μᾶλλον ἀναγκαῖοτερον εἶναι αἱ ἀσκήσεις αὗται κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν, ὅση ἢ ἐν τῷ σχολείῳ παρεχομένη εἰς τὸ παιδίον διανοητικὴ ἐργασία καταξανατεῖ πολλὰς και παραλυεῖ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ τὰς σωματικὰς και τὰ πνευματικὰς. Ἐκ δὲ των διαφόρων τούτων ἀσκήσεων ὠφελιμωτέρα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν καταδεικνύεται ὁ περίπατος, γινόμενος ὅμως ἐν δέοντι τόπῳ και χρόνῳ και ὑπὸ τὰς δεῦσας ὑγιεινὰς συνθήκας. Ὅστω ὁ ἐν ἀνεπιτηταμένῳ ἀέρι, ὑπὸ τὴν ἥλιον περίπατος; και ἡ ἐλευθέρη ἐν τοιοῦτῳ τόπῳ κίνησις των παιδίων οὐ μόνον ἐν καιρῷ θέρους, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν τοῦ ἔτους ὥραν και ἐν χειμῶνι ἔτι, ὅτε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκ τῆς ὑγρασίας βλάβης πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὰς σχετικὰς θαλπερωτέρας μεσημερινὰς ὥρας, εἶναι σωτικώτερον και ἀπολεσματικώτερον μέσον κατὰ τῆς χοιραδῶσεως, τῆς ἀναιμίας και πλείστων ἄλλων νόσων ἢ τὰ διάφορα τοικὰ φάρμακα.

Ἄλλὰ και ὑπὸ παιδαγωγικὴν ἐποψὴν ἢ τοιαύτη ἀσκήσις ἀπεδείχθη εὐεργετικὸν μέσον ἡθικοποιήσεως τοῦ παιδός, διότι και γνώσεις διαφόρους ἐκ τῆς περιῆς φύσεως ἀνεῖξαναλήσει; των δυνάμεων του δύναται ν' ἀποταμιεύσῃ ὁστος και ἡθικῶς βελτιοῦται και ἐξευγενίζεται, ἄτε ἀποκτῶν τὴν πρὸς τὴν φύσιν ἀγάπην, γινόμενος δὲ μᾶλλον εὐδαίμων πρὸς ἐργασίαν και πειθαρχικώτερος.

δ) Ἀνάπαυσις σωματικὴ και διανοητικὴ. Ὡς ἡ ἐλλείψις πάσης ἀσκήσεως, οὕτω και ἡ ὑπερμετρία σωματικὴ και διανοητικὴ κόπωσης, ὀλεθρῶς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιδρῶσιν, ἄτε ἐξαντλοῦσα τὰς δυνάμεις και εἰς πλείστας προδιαθέτουσαι νόσους. Ἄν δὲ διὰ πᾶσαν ἡλικίαν εἶναι καταστρεπτικὴ ἢ τοιαύτη ὑπερφόρτισις, πολὺ ὀλεθρῶς

τέρα ἀποβαίνει διὰ τὴν τόσῳ εὐπεπτότατον νισρὰν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἢ πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος μέγιστη καταναλώσις των ζωτικῶν δυνάμεων καταδεικνύει μείζονα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαυσεως.

Τοῦτο ἔχοντες ὅπ' ὄψει γονεῖς; και διδασκαλοὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὰ παιδία ἐργασίαν ὑπερβίβουσαν τὰς δυνάμεις των οὔτε ν' ἀπαιτῶσιν παρ' αὐτῶν μακρὰν ἐν τῷ οἴκῳ μελέτην, ἥτις ἀποβαίνει ὀλεθρῶς; περιττῆ, ἐὰν ἢ ἐν τῇ σχολῇ διδασκαλία ἢ αἱ μεθοδικαὶ και καρποφόροι. Μακρὰ και συνεχῆς ἀνεπαυσις; και ὕπνος πολῦς ἔπιδρῶσιν εὐεργετικῶς; ἐπὶ των παιδίων. Ἐπομένως οὐ μόνον ποικιλία και ἐναλλαγὴ ἐνασχολήσεων πρέπει νὰ παρεχθῆται εἰς αὐτὰ, ἀλλὰ και ἄμα ὡς αἰσθηθῶσιν τὴν ἐλαχίστην κόπωσην, να τοῖς ἐπιτρέπηται ἢ ἀνάπαυσις. Διὰ τὴν αὐτὴν λόγῳ ἡ γυμναστικὴ και πᾶσα ἄλλη σωματικὴ ἀσκήσις οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐπιρρηθῆται ἀμέσως; μετὰ μακρὰν διανοητικὴν ἐργασίαν, ἐὰν δὲν παρεμβληθῆ ἡ δέουσα ἀνάπαυσις, διότι ἡ τοιαύτη ἐργασία οὐ μόνον τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ και τὸ σῶμα ἐξαντλεῖ και κουράζει.

Ἦ; ἀλγύναι δὲ και πρακτικὸν ἄμα μέσον πρὸς διακρίσιν τῆς κόπωσης; παρὰ τῶν παιδικῶν δυνάμεων να ἐφορμῶμεν τὸ ἐξῆς.

Διατάττομεν να ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας; πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀποχωρίζοντα, καθ' ὅσον δύναται, τοὺς δακτύλους; ἀπ' ἀλλήλων· ἐὰν οἱ δάκτυλοι ἐκτεινῶνται ἀκόπως; και δύναται να μείνωσιν ἐν τοιαύτῃ θέσει, τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ παιδίον ἔχει ἀκαταίε τὰς δυνάμεις; ἐὰν τοῦναντίον οἱ δάκτυλοι κάμπτονται συσπυρῶμενοι, εἶναι τοῦτο ἀλγύναισιν σημαῖον τῆς ἐπιλοθῶσεως; κόπωσης;

ε) Διατήρησις τῆς ἀναγκαίας; εἰς τὸ σῶμα θερμοκρασίας; και ἰσσοστασίας; ἀνετος. Ἡ αἰφνιδία φύξις; τοῦ σώματος; συνεπείᾳ ἐπιδρῶσεως; ἢ ἐκθεσεως; εἰς ρεῦμα ἀέρος; ἢ ὑγρασίας; ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου ἐπιφέρει πάντοτε ὀλεθρὰ ἀποτελέσματα; και μάλιστα; εἰς τὴν νισρὰν ἡλικίαν, ἥτις; εἶναι; και ἡ μᾶλλον; εὐπρόσβλητος. Ἐπομένως; ἀπὸ παντων; τούτων; ἀνάγκη; να προφυλάττωμεν; μετὰ πολλῆς; προσοχῆς; τὰ παιδία. Ἄφ' ἑτέρου; ὅμως; διὰ τοῦ τακτικοῦ; εἰς τὸ ὑπαιθρον; περιπάτου; κατὰ; τὸ θέρους; και τὸν; χειμῶνα,; διὰ τῆς; ψυχρολογίας; γινόμενης; πάντοτε; τῇ; ὀδηγίᾳ; ἰατροῦ,; και; δι' ἰσσοστασίας; καταλήγου,; πρέπει; να; συνηθίζωμεν; τὰ; παιδία; οὕτως; ὥστε; και; ἐκτιθέμενα; εἰ; εἰς; τὸ; ψῶλον; να; μὴ; προσβῶμεν,; ἀλλὰ; διὰ; τῆς; τοιαύτης; μεθοδικῆς; ἐκκείσεως; πρὸς; αὐτὸ; να; καθίστανται; οὕτως; εἰπεῖν; ἄτρωτα.

Τὰ δὲ ἐνδύματα; πρέπει; να; ἴναι; τοιαῦτα; ὥστε; να; διατηρῶσιν; τὴν; εἰς; τὸ; σῶμα; ἀναγκαίαν; θερμοκρασίαν,; προφυλάττοντα; ἄμα; αὐτὸ; ἀπὸ; των; ἀτμοσφαιρικῶν; ἐπιρρηῶν,; τ. ἔ. ὁροσέρᾳ; μὲν; κατὰ; τὸ; θέρους,; θερμὰ; δὲ; κατὰ; τὸν; χειμῶνα; και; πάντοτε; ἐλαφρὰ.

Πρὸς; τούτους; τὰ; ἐνδύματα; των; παιδίων; ἀνάγκη; να; ἴναι; ὅσον; οἶόν; τε; ἀνετα; και; εὐρέα,; διότι; ἄλλως; πιεζόντα; τὸ; ἄθρον; παιδικὸν; σῶμα,; τὸ; ὀργῶν; πρὸς; ἀνάπτυξιν; και; παραλύοντα; τὴν; ἐλευθέρην; αὐτοῦ; κίνησιν,; σπουδαίαν; ἐπιφέρει;

βλάβην; εἰς; τὴν; καθόλου; υγίαν. Ἐὰν; εἰς; τὸ; ζήτημα; τοῦτο; ἀπεδιδόν; μείζονα; σπουδαίότητα; πολλὰ; μητέρες,; αἴτινες; ἐκ; κακῶς; ἐνοουμένης; στοργῆς; ἀγόμενα,; ἐνδύουσι; τὰ; τέκνα; των; δίκην; πλαγγῶν; περίκομψα; και; στενὰ; ἐνδύματα,; τὴν; μὲν; ἄσλοπον; ταύτην; κομψότητα; ὁ; ἀπεσοράκιζον,; μείζονα; δὲ; θὰ; κατέβαλλον; φροντίδα; περὶ; τῆς; πολυτίμου; υγείας; των; τέκνων; αὐτῶν.

Ταῦτα; ἐν; γενικῶς; γραμματῶς; εἰσι; τὰ; κύρια; σημεῖα,; πρὸς; τὰ; ὅποια; ἀνάγκη; να; στρέφηται; ἡ; ἀγρυπνία; των; μητέρων; προσοχῆ; και; μέριμνα; κατὰ; τὴν; βρεφικὴν; νηπιακὴν; και; παιδικὴν; ἡλικίαν; των; τέκνων; των,; ὅπως; οὕτω; τὴν; ὀυγίαν; αὐτῶν; περιφρουροῦται; και; ἰσχυροποιεῖται,; δημιουργήσωσιν; ἀκμαίους; και; ὀμεις; τοὺς; ἀνθρώπους; τῆς; μελλούσης; γενεᾶς.

Ἄγγλαῖα; Λ. Πρεβεζιώτου

ΠΑΝΤΟΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐλληνικὸν; θέατρον. Ἀπὸ; τινων; ἡμερῶν; ἡ; πόλις; ἡμῶν; ξενίζει; προσφιλεῖ; και; τεμιμημένην; συμπολίτιδα,; τὴν; διαπρεπεστάτην; Ἐλληνίδα; ἠθοποιὸν; κ. Αἰκατερίνην; Βερώνη,; ἥτις; μετὰ; τοῦ; συζύγου; αἰτῆς,; τοῦ; ἐπίσης; διακεκριμένου; ἠθοποιῦ; κ. Γεννάδη,; τοῦ; ἀδελφοῦ; τῆς; κ. Α. Βερώνη,; ὃν; κάλλιστα; ἐξετίμησεν; αἰετοῦ; ἡ; πατρίς; του; Κωνσταντοῦ,; και; τοῦ; ὅπ' αὐτοῦ; θέσου,; προτίθεται; να; δώσῃ,; ὡς; πληροφροῦμεθα,; σερῶν; παραστάσεων; ἐνταῦθα. Ὡς; ἡ; ὀμογενὴς; κοινωία; πρέπει; να; ἴδῃ; και; να; θαυμάσῃ; ἐπὶ; σκηνῆς; τὴν; καλλιτέχνηδα; ταύτην; ἰερίαν; τῆς; Μελπομένης.

Ἐπίσης; ἀφίκετο; πρὸ; ἡμερῶν; ἐξ; Ἀθηνῶν; ὁ; κάλλιστα; κατηρτισμένος; θίασος; των; κ. κ. Κόκκου; και; Χριστοφορίδου,; ὅστις,; πρωταγωνιστοῦσιν; τῆς; λίαν; εὐφύμης; γνωστῆς; ἐγγατίδος; τῆς; Ἐλλ. σκηνῆς; κ. Ἀνθίπης; Κόκκου,; ἐγκαταστάς; ἐν; τῷ; Ὡδαίῳ,; κατάρχεται; πρῶσεως; των; παραστάσεων; αὐτοῦ; ὀια; τῆς; Μάγδας. Περὶ; τοῦ; θέσου; τούτου,; περὶ; τῆς; ἐπιτυχίας; τοῦ; ὀποῦ; ἄλλως; τε; ὅν; ἀμφιβάλλομεν,; ἐπιφλοασάσθεθ; ὅπως; γράψωμεν,; ἀφ' ὅ; πρότερον; παρακολουθήσωμεν; αὐτὸν.

Ἀεθνής; Βιομηχανικὴ; Ἐκθεσις; Ἀθηνῶν. Λίαν; ἀσμένως; ἀγγέλλομεν; ὅτι; αἱ; ἐγκριτοὶ; τῆς; πόλεως; ἡμῶν; ὀμογενεῖς; βιομηχανοὶ; κ. κ. ἀδελφοὶ; Ν. και; Γ. Πίντζα,; ὃν; εἶναι; γνωστότατον; ἀνα; τοὺς; ἐμπορικοὺς; κύκλους; τὸ; ἐν; Ἐπταπυργίῳ; μέγα; ἐργαστάσιον; δερμάτων,; ἔλαβον; ἐν; τῇ; Διεθνῶ; Ἐκθίσει; Ἀθηνῶν; τὸ; χρυσοῦν; βραβίον. Συγγάρομεν; ἀπὸ; καρδίας; τοὺς; ἀξιότιμους; κ. κ. Ν. και; Γ. Πίντζα; τιμῶντας; οὕτω; περιφανῶς; τὴν; ἐγγύριον; βιομηχανίαν;

Βάπτισις. Νεαρόν και τηλύγετον έρνος, άρτιφής θαλα-
ροϋ ζεύγους βλάστημα, τού κ. και τής κυρίας 'Αλεξίν-
δρου Συνιόσογλου, έδέξατο τή 2 δδεύοντος τδ θεϊον βάπτι-
σμα έν τῷ έν Διπλοκινίω πατρικῷ αὐτοῦ μεγάρῳ, λαβόν
τδ όνομα Συμεών. Τδ βρέφος άνεδέξατο έκ τής κολουμή-
θρας ό έκ πατρὸς πάππος αὐτοῦ 'Εξ. κ. Συνιόσογλου; 'Ε-
φέντης. Τήν ήμερίδα, ής μετέσχον πλείστοι προσκεκλη-
μένοι έκ τής ύψηλῆς ήμῶν κοινωνίας, παρηκολούθησεν έ-
σπερίς. Τοίς εύγενεστάτοις γονεῦσι τοῦ εύτυχοῦς βρέφους,
συγχαίρομεν έκ ψυχῆς.

Γάμοι. 'Ανοστεφεῖς και εύδωνοι έτελέσθησαν τή 1η
δδεύοντος έν Ραιδεστῷ οί γάμοι τοῦ έκ τῶν έγερτωτῶτων

τῆς καινονία; αὐτῆς μελῶν, αξιολόγου δέ και άρτίας μορφώ-
σεως νέου κ. Γεωργίου Ποπῶνη μετά τῆς πάνυ άντα-
ξίας αὐτοῦ δισπαινίδος Μαρίας Ζ. Καλφίδου. Τῷ θαλαροῦ
ζεύγυι έπευχόμεθα μελιστάλακτον και άένναον τήν καλ-
ίερρον τῆς συζυγικῆς εύδαιμονίας πηγῆν.

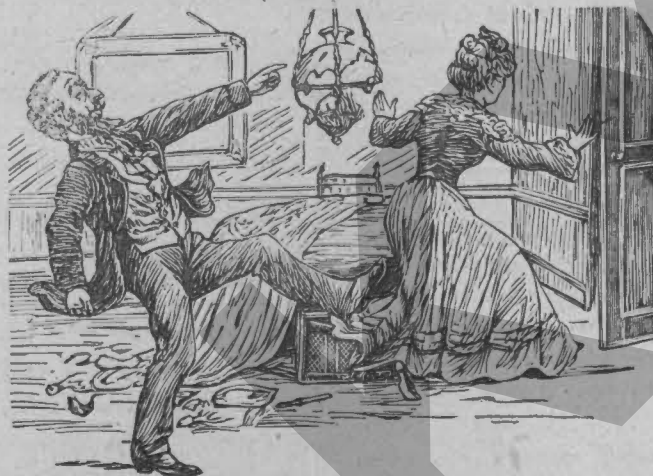
'Αρραβῶνες. 'Επίσης πλήρεις χρυσῶν και ροδίνων έλπί-
δων έτελέσθησαν έν Παιγκήπῳ οί άρραβῶνες τοῦ καλλίστου
νέου κ. 'Αθανασίου Κρητικῷ μετά τῆς νεαρῆς δισπαινίδος
Μαρίας Π Ζηρίνη. Εἶθε όλθιος και ταχύς νά τοῦς συνδέσῃ
δ ύμνάϊς!

Λόγοι και έργα

Ἐπί τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκος.

Ὁ ρήτωρ: Μάλιστα, κύριοι! ὑπερμαγῶ εἶ δλης καρδίας ὑπὲρ
τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκος! τὴν θέλω ανεξάρτητον και ἀ-
πολύουσαν ὅλων τῶν περιπορήσεων και ὅλου τοῦ σεβασμοῦ μας!

Ὁ ρήτωρ εἰς τὸν οἶκόν του:

— Γὰ νὰ σὲ πῶ! ἀθλία! ξεύρεις; ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ ὁ κύριος! ἀ-
φησέ με ἤσυγον, εἰδιμή... νά!

Τύποι: Γεωργοπούλου και Εβαγ. Βασιλειάδου Κυρσο ὑ.κ. Χὰν ἀριθμὸς 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Απαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
απαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
απαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδέικται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ
παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, δίοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον και τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλη συλλογὴ Γραμμοφῶνων και σκοπῶν. κλπ. κλπ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἄν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτεύουσῆς και τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἄπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἄνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.